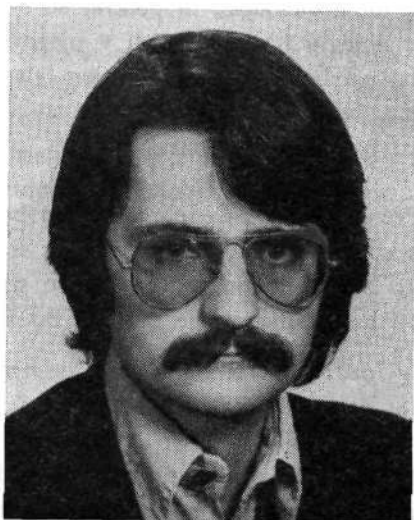

MARIJA
LEPO TELO

Ivo
Svetina

- I. Angel se drstim nad tvojimi ustnicami,
z mrakom prekrvavljenimi, in vse tanjši so hipi,
ko ob zrcalu iz sebe zdrsim, pritlikav oltar,
pred katerega polagaš satje svita, ki nikdar
ne skopni. Obsojen, da na veke živim tik pred
orgazmom kot lilija ob Marijini postelji.
ko se bog prebuja v njej.

Ni me rodila ena sama ženska, tisokrat ponovljen
sem, nedonošenček dobrote, mesnata puščica
Rešnjega duha, v katerem si stari pesniki
natakajo lastno kri v kelihe, da se stenj večera
vijuga kot riba z imenom kača in prostor krog mene
kot David poje.

Prinašaj mi vodo s črne gore, da zalivam sneg,
ki raste na mojem hrbtu. A vendar ne bom nikdar
postal mesto, ki te ne bo hotelo sprejeti
v svoje voščene postelje, ker da si zvezde narisala
na mlade krste, ki so jih tesarji, žalostne vaze,
mehčali z urinom.

Sedla boš k meni, otroška gladina, in rekla:
 »Iz petih ran bo povita kri, ki bo pritekla
 iz najinega dečka in petkrat se bom sklonila
 k sinjemu bitju, ki medí v njegovih očeh.«
 Jaz pa bom potoval v tvojem glasu, budna meja
 sna, ivje rane bolečine, in zvonila bo gora k večerji,
 ko bom soj vstal izza mize.

Preoblečen v desetletno deklico bom zoglenel
 v strupen kristal in sanjal bom slavčka,
 ko bo zaljubljen v svojo senco strmoglavil
 na beli kamen tvoje poti, ki bo šepetala:
 »Tod je šla.«

- II. Bolečina, Marija lepo telo, ne bodi moja sodnica,
 obsojena na izgnanstvo iz mesa kot svečenica
 tistega, kar nikdar ne bo. Ker vse, prav vse lahko uničim,
 le pesmi ne bom mogel nikdar raztrgati, četudi jo kot kačo
 s triletnimi šibami izbičam iz zrcala, ki si ga orosila
 pod svojim krilom.

Biti tako neizmerno visoko bolan, Marija lepo telo,
 da samo še sneg črno sveti v zlatem risu, kjer je deček
 dvignil najino kri k ustnicam kot topeče se maslo.

Biti v vsem, Marija lepo telo, samo prostor bolezní,
 da se sence, drobne od poldneva in strahu, duše snovi
 selijo na sever in padajo reči v žrela imena ljubezni,
 ki jim podelé spol in odmerijo večer sna in jutro
 smrti.

Zboleti tako, da bo zorenje v poslednji sadež
 volja telesa in ne hrepenenje srca, temnega
 kot dlesen žrebca; da moje vrenje na gladini
 smrti ne bo dečku ogrnilo igrač s črnino.

- III. Žolti sneg naletavam v telo dečka,
 ki se pod vekami Sneguročke igra
 z mojimi očmi, da mu čelo žari

velika začetnica marijinih laskov,
ko vanadijeva sol pobeli grič srca.

Srebrne šibe dežja so črne pognale
do neba in nabrekli je jara kača
v polti okna, da je vse mokro od pahljače
ljubezni, ko se tême senca, ne sen ne snov,
raztopim na sotočju oljk in nebes.

Mlajši zapis nad zbrisanim starejšim si,
volčin, ko iz mehkih obrazil tkeš pravljico,
da v njej iz naprstnika pijem nebničke
jutrovega jezika kot sramno roso nožnice
tvoje mame. Ne boj se marčevih id, ko te sanke
iz krvi kličejo na vlažen vrt in ječí les
od zlatih vijakov. Ob petih popoldan Ibikovi
žerjavi letijo skozi južno steno tvoje sobe
in vsi glasovi bodo sinovi večernice,
ki sova v serpentinu ždi.

In ko bo žeja zavrela, se ne obračaj
na hrbet, riba, sestra križeva, ker tedaj
bom pobarval sneg s tulipanovim semenom
in poslal dečka na goro po trdo vodo,
s katero bom rezal desetletno steklo.

Mučil steklo, da bo prosilo dekletce,
privzdigovalo krilo in z galunom utrjevalo
rane kot divji mak. Na pobočju Golice
se tvoja mama igra z Narcisovimi solzami,
ki ji, brezspolni, v kot zenica drobno
maternico drsé, kjer se boš v obrazni legi
pričel.

- IV. V sanje si mi sporočila, da si noseča,
ihiteča milina, in voda je bila stara
tisoč dni in dolga tisoč stihov;
bajno šepetanje se je razlilo v meni
kot oltar južnega zraka in gledal sem se,
seme igrače, zarodek v liku močerada,

ki je črno žolta sluz kanila na cerkvico
srca.

Utva je preletela šipkov grm, jaz pa sem pil
mleko, da bi ne omračil stenja tvoje lepote,
modras vijočega se iz kopnečega ulja
tvoje materinske molitve, ki je vreclec dežja
zajemala rime z dna dekliške krvi.

V čelo, ki bo mehko jadro, mi natrosi
jokajočih žebļjev, s katerimi bom zbil
čoln duše.

Duše dečkove, ki bo v beločnici priplula
z onstran slepega neba in se, nevesta
bisernega himna, dotaknila mojega ledenega
vzglavja.

- V. Od dela pijan segam v svoje telo,
po sadu spomina maminega, ko v zrcalnem
zrnju njive, ki vidi, postane desna polovica
mojega obraza oltar, v katerem klečim
angel; ne klas prošnje neba, ne svetli
magnet tvojega očesa, ker tvoj krhelj
južnega ozvezdja je čist in umit,
v njem ni pecljev črk, ki doje novorojeno
zlo, vzhajajoče iz teme mojega levega lica.

Sesulo se je ravnotežje krvi in slik,
ki beli strup orjejo plašno dušo in sladkor
je brizgnil močan kot sneg v noč tvoje
polnosti, seme blede; izplul sem globina
spod teže ljubezni, ki te je storila zvesto
bolečino nikdar izvoljene device. Ker ob tebi
bom pozabil čas, ki je smrti ženin posekal
plave akacije ob poti v Betlehem, Marija
lepo telo. Mraz spi v zibki iz križevega lesa.